

цвѣтове, тия шарки? На шейсетъ годинъ бабичка. . . синъ ми умрѣлъ, поменъ ще му служимъ, а тя, хубавицата, шарки!

— Офъ — изпъшка болно снахата и закърши ржце. — По-рано безъ шарки — зле. . . сега съ шарки — пакъ зле. Охъ, Божичко, Божичко, защо си ме оставилъ да се мжча!

Вечерята ги прикжта въ кжщи, нахраниха се заедно и се тръшнаха въ едно легло, но грѣбъ съ грѣбъ една къмъ друга. На заранята баба Спаса стана рано-рано, като никога, подгрѣ издоеното отъ вечерята биволско млѣко, сипа го въ бучката и забуха. Отъ бухането се събуди и внучето ѝ. Буха баба Спаса, гледа го поза-смѣна и си шепне.

— Какво шепнешъ, бабо?

— Броя си, бабиното . . . 55 . . . 56 . . . 57 . . .

— Е, какво броишъ?

— Броя, колко пжти бухамъ. Колко повече, толко повече пари ще вземемъ.

— Е, доколко ще броишъ?

— До сто.

— До сто? . . .

— До сто. . . Мълчи, че ще ме сбъркашъ . . . 71 . . . 72 . . . 73 . . .

Избуха тя маслото и току принесе гърненцето.

— Гребни ми една лъжичка, бабо — приклепна и се заоблизва като коте внучето ѝ.

— Не може, бабиното! Съ това масълце ще си купимъ и ние съ тебе нѣщо. . .

— Свирка, бабо!

— Добре, свирка.

— Гребни ми сега малко масълце!

— На — цапна го тя съ намазания прѣстъ по устата и се засмѣ. — Бащичко!

И баща ти бѣше такъвъ, като дете. . . Ехъ, Богъ да го прости! Сжщитѣ очи, ^{мн}сжщото криво носле..